

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἐξάμηνος 4,50

Τετμήνιος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἐξάμηνος 5,50

Τετμήνιος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαΐου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 24

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἄν τὸ κρύο ἦταν ἀκόμη μακρὰ, ἐπλησίαζε ὁμῶς ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν καὶ στὸ νησί ἐκεῖνο, τὸ ἐκτεθειμένον ἔς ὅλες τῆς μανίης τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ κακοκαιρίης θὰ ἦταν συχνὰ καὶ ἴσως φοβεράς.

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν μιᾶς κατοικίας ἀντεώτερης καὶ ἀσφαλέστερης ἀπὸ τὰ Καμίνια ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ σοβαρὰ καὶ νὰ λυθῇ γρήγορα.

Φυσικὰ, ὁ Πέγκροφ εἶχε κάποια προτίμησι γιὰ τὸ ἄσυλο ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἀνακάλυψε ὁ ἴδιος ἀναγνώρισε ὁμῶς τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἐν ἄλλο. Θυμᾶσθε πῶς ἡ θάλασσα ἔφθασε μιὰ φορὰ ὥς μέσα στὰ Καμίνια δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἐκτεθεῖν πάλι σὲ τέτοιο κίνδυνον.

— Ἐπειτα, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σφαλισθοῦμε, νὰ ὀχυρωθοῦμε καλλίτερα.

— Γιατί; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ. Τὸ νησί δὲν κατοικεῖται.

— Ἀπὸ ἀνθρώπους ἴσως ὄχι, μολονότι δὲν τὸ ἐξερευνήσαμε ἀκόμη ὁλόκληρον. Ἄλλ' ἂν δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πιθανώτατα ὑπάρχουν ἐπίφοβα ζῶα. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρωμε καλλίτερα τὰ μέτρα μας, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ γρυπνᾷ ἕνας ἀπὸ μᾶς κάθε νύκτα καὶ νὰ διατηρῇ ἀναμμένη τὴ φωτιά. Ἐπειτα, φίλοι μου, ὅλα πρέπει κανεῖς νὰ τὰ προβλέπη. Εἴμαστε ἔς ἕνα μέρος

τοῦ Εἰρηνικοῦ ποῦ συχνάζει πολὺ ἀπὸ Μαλαίους πειρατάς.

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Χάρμπερτ καὶ σὲ τέτοια ἀπόστασι ἀπὸ κάθε ξηρά;

— Ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Οἱ πειραταὶ αὐτοὶ εἶνε τόσο καλοὶ θαλασσινοὶ ὅσο καὶ σοβαροὶ κακοῦργοι· γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας.

— Ἀς ὀχυρωθοῦμε λοιπὸν ἐναντίον τῶν ἀγρίων, καὶ τῶν διπόδων καὶ τῶν τε-

τραπόδων, ἐφ'ὥνταξ ὁ Χάρμπερτ γελῶν.

— Δὲν ἔκανε ὁμῶς, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, πρὶν ἀποφασίσωμε γιὰ κατοικίαν, νὰ ἐξερευνήσωμε πρῶτα ὅλο τὸ νησί;

— Καλὸ θὰ ἦταν, ἐπρόσθεσε ὁ Γεωδεὼν Σπίλεττ. Μπορεῖ νὰ βρίσκουμε, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καμμιὰ ἀπὸ καῖνες τῆς σπηλιᾶς, ποὺ γυρεύουμε τόσον καιρὸ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἡ κατοικία μας πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ σὲ νερὸ καὶ ἀπὸ

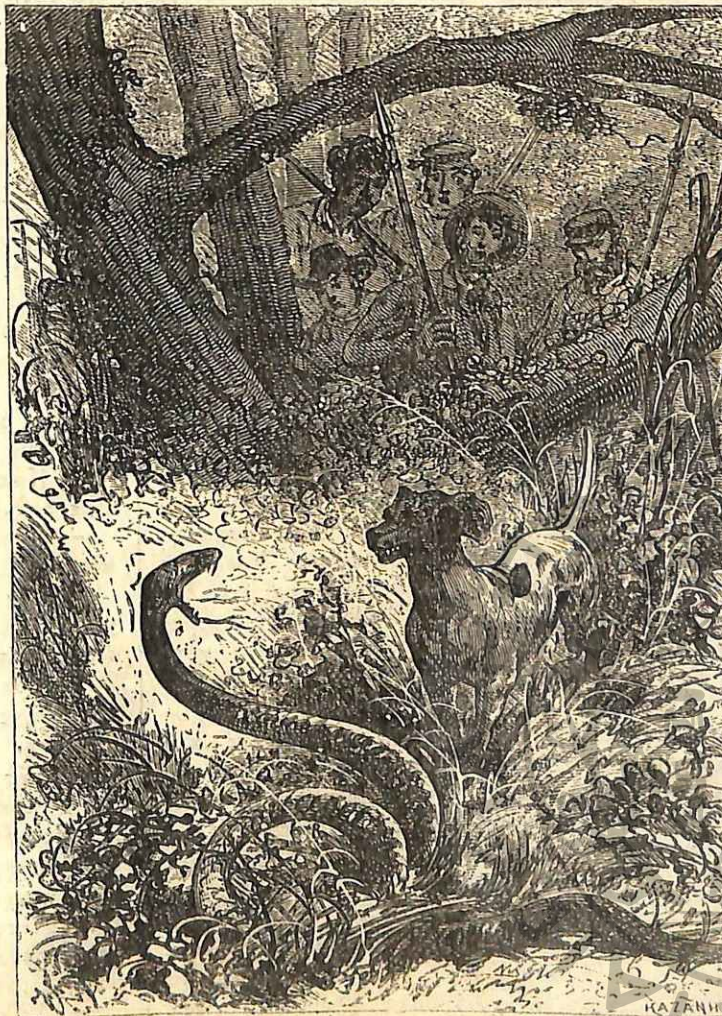
τὴν κορυφὴ τοῦ Φράγκλίνου, στὰ δυτικὰ τοῦ νησιοῦ, δὲν εἶδαμε οὔτε ποτάμι, οὔτε ρυάκι. Ἐδῶ ἀπεναντίας βρισκόμαστε ἀνάμεσα Εὐχαριστίας καὶ λίμνης Γκράντ, ποὺ εἶνε πλεονέκτημα σπουδαϊστότατο. Ἐπειτα, αὐτὴ ἡ ἀκτὴ εἶνε πῶς προφυλαγμένη ἀπὸ τοὺς ἐτησίους ἀνέμους, ποὺ ἔς αὐτὸ τὸ ἡμισφαίριον πνέουν ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά.

— Τότε, κύριε Σμιθ, εἶπε ὁ ναύτης, ἂς κτίσωμε ἕνα σπιτί ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης. Οὔτε τοῦβλα, οὔτε ἐργαλεῖα μᾶς λείπουν τώρα, Ἄρσ' γίναμε καμινάρηδες, πιθαράδες, σιδεράδες, ἂς γίνουμε καὶ κτίστες, τί διάβολο!

— Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ βέβαιον, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Ἀς ψάξωμε ὁμῶς πρῶτα. Μιὰ φυσικὴ κατοικία θὰ μᾶς γλύτωνε ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ θὰ μᾶς ἐπροφύλαγε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

— Μὰ ἐξετάσαμε ὅλον αὐτὸ τὸν γρανίτη, χωρὶς νὰ βροῦμε πουθενὰ οὔτε τρύπα, οὔτε σχισμάδα, εἶπε ὁ Σπίλεττ.

— Οὔτε χαρκατιά, ἀλλ' ὅθια! ἐπρόσθεσε ὁ ναύτης. Ἐ, καὶ νὰ μπορούσαμε νὰ-



«Ὁ Τὸπ σταμάτησε μπροστὴ ἑνὶ πεδίο...» (Σελ. 190, στ. 6.)

νοίξουμε μια κατοικία, σκάβοντας αυτό τον τοίχο, και μάλιστα λιγάκι ψηλά, για να μην έχει φόβο από κανένα! Νά, από τώρα βλέπω, 'ς αυτή τη φάτσα, που κυτάζει κατά τη θάλασσα, πέντε-έξι καμαρούδες...

— Με τα παραθυράκια τους! είπε ο Χάρμπερτ γελώντας.

— Και με μια σκάλα για να ανεβαίνουμε! επρόσθεσε ο Νάβ.

— Τι, το γελάτε; έρώναξε ο ναύτης. Είνε αδύνατο τάχα να γίνη; Μήπως δεν έχουμε λουστους κι' ότι άλλο χρειάζεται; Μήπως ο κ. Σμιθ δεν μπορεί να κάνει μια παρούλη, για να βάζουμε φουρνέλλα; Ψέμματα, κύριε Σμιθ! Δεν θα μ'α; κάμετε και μια παρούλη, όποτε χρειασθώ;

Θα ήταν άθλος ήράκλειος να σκάψουν τον γρανίτινο εκείνον όγκο, έστω και με φουρνέλλα. Άλλα ο Κύρος Σμιθ δεν θέλησε ναπογοητεύσει τον ένθουσιώδη αυτόν. Κι' αποκρίθηκε, προτείνων να εξετασθώ προσεκτικώτερα ο τοίχος, από το στόμιο του ποταμού, ως τη βορεινή του γωνία, δηλαδή σε μια έκταση δυο περίπου μιλίων.

Βγήκαν λοιπόν κι' έψαξαν με τη μεγαλύτερη προσοχή. Άλλα πονθινά, ό συμπαγής και ίσιος τοίχος δεν παρουσίαζε κοιλότητα όποιαδήποτε. Κι' αυτές ακόμη ή φωλιές των πετροπεριστεριών, ψηλά, δεν ήταν παρά τρύπες ανοιγμένες στην κορυφή και στο άκανόνιστο κοιμένο φρούδι του γρανίτη. Ωστε ή μόνη φυσική κατοικία, 'ς όλη εκείνη την έκτα, ήταν τα Καμίνια, που έπρεπε όμως να τα εγκαταλείψουν.

Στη βορεινή γωνία, εκεί που έτελειωσε πιά ο ίσιος τοίχος, έσχηματίζετο σαν ένας λόφος από πέτρες, χώματα και άμμους, σκεπασμένος από δενδράκια, θάμνους και χορτάρια. Η βλάστησι όμως δεν προχωρούσε παρά πέρα και μια μεγάλη, γυμνή, ξερή πεδιάδα από άμμο, άρχιζε 'στα πόδια του λόφου κι' έφθανε ως την άκρογιαλιά.

Ο Κύρος Σμιθ έσυλλογίσθη, ότι από εκείνο το μέρος θα έχύνοντο τα περισσεύματα της λίμνης Γκραντ και θα έσχηματίζαν κάποιο καταρράκτη. Άλλα ο καταρράκτης αυτός δεν είχε βρεθώ ακόμη σε κανένα σημείο των όχθων που εξερευνήσαν ως τώρα, δηλαδή από την έκβολή του ποταμού ως την Τερψιθέα. Ο μηχανικός λοιπόν επρότεινε στους συντρόφους του να ναι-θούν στον μικρό λόφο που έδλεπαν τώρα και να γυρίσουν στα Καμίνια από τα ψηλώματα, για να εξερευνήσουν της βορεινές και της ανατολικές όχθες της λίμνης.

Σε λίγα λεπτά, ο Χάρμπερτ κι' ο Νάβ βρέθηκαν στην κορυφή του λόφου κι' από κε' στ' όροπέδιο της Τερψιθέας,

ένω οι άλλοι τους ακολουθούσαν με βήμα σιγώτερο.

Σε απόστασι διακοσίων ποδών, ανάμεσα στα φυλλώματα, ή επιφάνεια της λίμνης άκτινοβολούσε. Τα δένδρα, με τα κιτρινωπά χρώματα του φθινοπώρου, έσχηματίζαν χαριτωμένα συμπλέγματα. Μερικοί μαύροι κορμοί, πεσμένοι κάτω από τα γεράματα, έκοβαν το πράσινο χαλί που έσκέπαζε το έδαφος. Κ' ένα πλήθος πολύχρωμοι και πολυθόρυβοι παπαγάλοι, αληθινά κινητά πρίσματα, πηδοσαν από κλαδι σε κλαδί, που λές κι' ανέλυαν το φως σε μύρια χρώματα.

Οι άποικοι, αντί να πίνε ίσια στη βορεινή όχθη της λίμνης, έπλησαν την άκρη του όροπεδίου για να φθάσουν στο στόμιο του ποταμού από την άριστερή του όχθη. Θάκναναν έτσι ένα γύρο δυο σχεδόν μιλίων. Άλλα ο δρόμος ήταν εύκολος, γιατί τα δένδρα, αραιά, άρτι-ναν μεταξύ τους πλατιά διαστήματα. Ήταν φανερό, ότι εκεί έτελειωσε ή εύφορη ζώνη του νησιού, μεταξύ Κόκκινου Ποταμού κι' Εύχαριστίας.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του παρατηρούσαν το έδαφος εκείνο, που ήταν νέο γι' αυτούς, κι' επρόσχαν, γιατί βέλη, τόξα και μπαστούνια ήταν τα μόνα τους όπλα. Όμως κανένα έπιφοβο ζώο δεν είχε φανή. Μόνο που μια στιγμή ο Τόπ σταμάτησε μπροστά 'ς ένα μεγάλο φεΐδι, που θάταν μακρύ ως δεκαπέντε πόδια. Ο Νάβ το έσκότωσε με μια μπαστούνια. Ο Κύρος Σμιθ το εξέτασε και είπε ότι δεν ήταν φαμακερό, μπορεί όμως να ύπηρχαν εκεί και άλλα, επικίνδυνα, όπως εκείνες ή κουφές-όχειές, με τη διχαλωτή ουρά, που σηκώνονται όρθιες, ή τα φτερωτά φεΐδια, με τα δυο αυτιάκια που τους επιτρέπουν να έφορμούν σαν βέλη.

Έφθασαν τέλος στο στόμιο του Κόκκινου Ποταμού, εκεί απ' όπου έχύνετο στη λίμνη. Οι άποικοι έγνώρισαν, στην αντικρυνή όχθη, το μέρος που είχαν έπισκεφθώ, όταν κατέβηκαν από τον Φραγκλίνο. Ο Κύρος Σμιθ παρατήρησε και πάλι, ότι το ποτάμι έτρεφε τη λίμνη με μεγάλη άφθονία και ότι δεν μπορούσε παρά να ύπάρχη ο καταρράκτης, που θάταν ίσως δυνατό να χρησιμοποιήσουν τη μηχανική του δύναμι.

Οι άποικοι, σκορπισμένοι, άλλα χωρίς ναπομακρύνωνται πολύ ο ένας από τον άλλον, άρχισαν να τριγυρίζουν την όχθη. Τα νερά της λίμνης είχαν πολλά ψάρια κι' ο Πέγκροφ είπε, ότι έπρεπε να κατασκευάσουν και έργαλεία για να φεραούν.

Έχρειάσθη πρώτα να κάψουν μια μύτερη άκρη, που έσχηματίζετο στα βορειανατολικά. Ίτως από εκείνο το μέρος να έχύνοντο τα περισσεύοντα νε-

ρά, γιατί ή έσχατιά της λίμνης άγγιζε σχεδόν την έσχατιά του όροπεδίου. Άλλα οι άποικοι δεν βρήκαν τίποτε κι' εξακολούθησαν την εξερεύνησι της όχθης, που ύπερα από ένα έλαφρό γύρισμα, προχωρούσε ίσια, παράλληλη προς την άκρογιαλιά.

Από εκείνο το μέρος ήταν λιγώτερο δασώδης, άλλα μερικά δένδρα, σπαρμένα έδω κι' εκεί, έμεγάλωναν την γραφικότητα της τοποθεσίας. Η λίμνη Γκραντ έφαινετο 'ς όλη της την έκταση και καμμιά πνοή δεν έφρουτίδανε την επιφάνεια των νερών της. Ο Τόπ, διασχίζων τους θάμνους, έτήκωνε διάφορα πουλιά, που ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ τα χαιρετούσαν με τα βέλη τους. Έν' απ' αυτά έπεσε πληγωμένο. Ήταν μια 'φούλκα», πουλί νη κι' ο με κοντή μύτη και με πλατιά δάκτυλα, που το άρτισαν να το φάη ο Τόπ, γιατί το κρέας του δεν ήταν καθόλου νόστιμο.

Οι άποικοι ακολουθούσαν τώρα την ανατολική όχθη και σε λίγο θα έφθαναν στο μέρος που είχαν έπισκεφθώ την πρώτη φορά. Ο μηχανικός άπορούσε πολύ πώς δεν έφαινετο ο καταρράκτης. Τι έγινετο λοιπόν όλο εκείνο το νερό;

Άξαφνα, ο Τόπ, ήσυχος ως τη στιγμή εκείνη, έδειξε σημεία άνησυχίας. Έτρεχε άπάνω, κάτω, σταματούσε, έκύταζε τη λίμνη με το ένα πόδι σηκωμένο, σαν έτοιμος να όρμήσει, έγαύγιζε με λύσσα κι' έπειτα σιωπούσε.

— Τι είναι, Τόπ; του φώναξε ο κύριός του.

Ο σκύλος έτρεξε κοντά του και πάλι ώρμησε στην όχθη. Κι' άξαφνα έπεσε στο νερό.

— Έδω, Τόπ! έφώναξε ο Κύρος Σμιθ, που δεν ήθελε να τον άρση να ριψοκινδυνεύσει στα ύποπτα εκείνα νερά.

— Μα τί συμβαίνει εκεί από κάτω; ρώτησε ο Πέγκροφ, παρατηρών την έπιφάνεια της λίμνης.

— Κάποιο άμυρίδιο θα είδε ο Τόπ, είπε ο Χάρμπερτ.

— Κανένα κροκόδειλο; είπε ο ρεπόρτερ.

— Δεν το πιστεύω, άποκρίθηκε ο μηχανικός· δεν ύπάρχουν κροκόδειλοι εις αυτά τα πλάτη.

Ο Τόπ, άμα του φώναξε ο κύριός του, όγχιε έξω. Δεν μπορούσε όμως να ήσυχάσει. Πηδούσε μέσα στα ψηλά χορτά της όχθης, σαν να παρακολουθούσε κάποιο άόρατο ζώο, που έτρεχε κι' αυτό άκρη-άκρη, κάτω από τα νερά της λίμνης. Έν τούτοις τα νερά αυτά ήταν ήσυχα. Πολλές φορές οι άποικοι έσταμάτησαν στην όχθη κι' έκύταζαν με προσοχή. Δεν είδαν τίποτε! Τι είχε πάθει λοιπόν ο Τόπ;

— Άς εξακολουθήσουμε ως το τέλος

αυτή την εξερεύνησι, είπε ο μηχανικός.

Ίστερ' από μισή ώρα, έφθασαν στη νοτιανατολική άκρη της λίμνης και ξαναβρέθηκαν στο όροπέδιο της Τερψιθέας. Η εξερεύνησις των όχθων ήταν πιά τελειωμένη, άλλα ο Κύρος Σμιθ δεν είχαν ανακαλύψη από που άδειάζε ή λίμνη Γκραντ!

— Και όμως ο καταρράκτης ύπάρχει! είπε. Και άφού δεν φαίνεται απέξω, θα είναι από μέσα. Αυτός ο γρανίτινος όγκος θα τον περιέχη κάπου στο έσω-τερικό του.

— Μα τί σημασία δίδετε 'ς αυτό; τον ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Μεγάλη, φίλε μου! Γιατί αν πραγματικώς ή λίμνη άδειάζη από μέσα, στο γρανίτη θα ύπάρχη κάποιο κοίλωμα, που θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε για κατοικία, άφού μεταστρέψουμε, έννοείται, το νερό.

— Δεν μπορεί, ρώτησε ο Χάρμπερτ, ή λίμνη ναδειάζη από τον πάτο, να χύνωνται δηλαδή τα νερά της στη θάλασσα από κανένα ύπόγειο άγωγό;

— Μπορεί κι' αυτό, άποκρίθηκε ο μηχανικός. Τότε όμως θάναγκασθώμε να κτίσουμε το σπίτι μας έμεις οι ίδιοι, άφού ή φύσις δεν έκαμε τα πρώτα έξοδα της οικοδομής.

Οι άποικοι έτοιμάζοντο να διασχίσουν το όροπέδιο για να γυρίσουν στα Καμίνια, γιατί ήταν πέντε ώρες βράδυ. Έξαφνα, ο Τόπ έδειξε νέα συμπτώματα άνησυχίας. Έγαύγισε με λύσσα και, πριν προρθάση ο κύριός του να τον έμποδίσει, ξανάπεσε στη λίμνη.

Έτρεξαν όλοι στην όχθη. Ο σκύλος άπείχε τώρα περισσότερα από είκοσι πόδια και του κάκου τον έφώναζε ο Κύρος Σμιθ, όταν ένα πελώριο κεφάλι άνέβηκε στην επιφάνεια του νερού, που 'ς εκείνο το μέρος δεν ήταν τόσο βαθύ.

Ο Χάρμπερτ έγνώρισε άμέσως το είδος του άμυρίδιου που είχε το κωνικό εκείνο κεφάλι με τα μεγάλα μάτια και με τα μακρυά μουστάκια.

— Είναι λαμάντινι! έφώναξε. Άρκοῦδα του νερού!

Δεν ήταν καθάυτ' όλ' ί α ρ κ τ ο ς, άλλα εν άλλο είδος από την οικογένεια αυτή των κητοειδών, που διακρίνεται από τα πολύ ανοικτά του ρουθόνια και λέγεται κοινώς «θαλασσινή άγελάδα».

Το πελώριο άμυρίδιο ώρμησε κατά του σκύλου, που θέλησε να το άποφύγη, έπιστρέφων γρήγορα στην όχθη. (Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Η ώρα θα ήταν έννέα πρωί. Το ξεροβόρι φυσούσε άλύπητα για τη φτωχολογιά. Όυτε σκύλο δε θάδγαζε κανείς στο δρόμο.

Μια κουρελλού, γλωμή και πεινασμένη βαστούσε από το σχοινί του ένα φτωχό γαϊδουράκι που έμοιαζε εκατό χρονώ και που με κόπο έστερνε ένα έλεεινό μικρό κάρρο. Ο γαϊδαρος είχε πιά άποστάσει. Σταμάτησε μονοκόμματα, σαν άποφασισμένος να μην κάμη ούτε βήμα πιά. Τα κανιά του τρεμούλιαζαν και ήταν φόβος μη ξαφνικά σωριαστή κατά γής. Έσκυβε το κεφάλι του μελαγχολικός σαν γαϊδαρος που καταλάβαινε την ύστερή του ώρα.

Ένας κουρελλός θα τον έδερνε άλύπητα με βλαστήμιες, για να τον κάμη να κουνηθώ ξανά. Η κουρελλού όμως κίτταζε το ζώο με πρόσωπο που συμπονούσε, με μάτι άληθινό μητέρας ή άδελφής. Κι' ό γαϊδαρος την κίτταζε κι' εκείνος. Και το εύγλωττό του μάτι έλεγε φανερά: «Τελείωσε πιά! έρτατα στο τέλος. Στάθηκα ήρωικός για σένα. Πέρασα όμως της νύχτες χωρίς να παραπονηθώ ούτε μια. Και σύ... ω! ήσουν καλή για μένα, ποτέ σου δε μ' άρνήθηκες το παραμικρό. Όυτε ζάχαρη, ούτε ψωμί, ούτε χάδια. Μα... βλέπεις πεθαίνω πιά. Κουράστηκα».

Η γυναίκουλα του μίλησε γλυκά: — Έλα, σύρε, Πετρούλη μου, τί, έδω θα μ' άρής;

Και βάλθηκε και κίνη στην τροχό. Μα το ζώο δεν κουνήθηκε. Ήξερε καλά πώς δεν θα είχε τη δύναμι να φτάση, ως το καλύδι του, ως τον ύστερό σταθμό της δυστυχίας του.

— Μα πώς θέλεις να φτάσουμε, Πετρούλη; παραπονέθηκε ή κουρελλού.

Και έτρεξε στο γειτονικό καπηλειό. Το ζώο την ακολουθούσε με το βλέμμα γεμάτο από μιάν άόριστη άνησυχία. Άές και φοβότανε μην πεθάνη χωρίς την κυρά του. Η κουρελλού γύρισε σε λίγο. Κρατούσε ένα κομμάτι ψωμί στο ένα χέρι και στο άλλο ένα βώλο ζάχαρη.

Ο γαϊδαρος άναστήκωσε τα χείλη και δοκίμασε να προβάλη τα δόντια. Μα το ψωμί του έξφυγε από το στόμα του... Και ήταν ώρα που έπρεπε να πεινά! Η κυρά του του προσέφερε τότε τη ζάχαρη. Την πήρε για να μη της χαλάση την καρδιά, μα την άφισε να πέση κι' αυτή πλάγι στο ψωμί.

— Άχ! Θεέ μου, Θεέ μου! Τι δυστυχία! αναστέναξε ή καλή γυναίκα. Κατάλαβε πώς είχε χάσει πιά το ζώο της. Δυο μεγάλα δάκρυα στάλαξαν σαν μαργαριτάρια και κύλισαν από τα ξερακισμένα μάτια της. Άπλωσε τα χέρια, άγκάλιασε το κεφάλι του γαϊδα-

ρου της και άρχισε να το φιλά σαν μικρό παιδί. — Ω! τί χαρά. Το άγκάλιασμα αυτό έκαμε το θαύμα του, που φανερώθηκε στην άρχή με μια φωνή της καρδιάς. Ο γαϊδουράκος άρχισε να γκαρίζη σαν στής καλύτερες του μέρες. Ο Πετρούλης ξαναζωντανέυσε.

— Ω! είναι ώρα το ποῦ κάματε, κυρούλα μου! της φώναξε. Δεν κρατήθηκα πιά. Ήμουν συγκινημένος.

— Άχ! κύριέ μου! μου λέγε: κλαίοντας αν ξέρετε πόσο τάγαπώ αυτό το ζώο! Φαντασθώ, το γλύτωσα από το μακαλλείο έδω κι' έρτα χρόνια. Και ποτέ μου δεν τώδεира.

— Και πόσο σ'αε κόστισε; την ρώτησα.

— Δέκα φράγκα.

— Νά, πάρτε εκατό. Ν' αγοράσετε ένα άλλο ζώο και να το θρέψετε αυτό για να μην κάνη τίποτα.

— Η γορηούλα δέχθηκε με δάκρυα εύγνωμοσύνης. Σ' αυτό όμως το άναμεταξύ το θαύμα άποσώθηκε. Ο γαϊδαρος ξαναζωντανέμένος ξεκίνησε σχεδόν χαρούμενος. Και ή κουρελλού μπήκε και κίνη από πίσω από το άμαξάκι για να δώση ένα χέρι στο φίλο της Πετρούλη.

Αλλοίμονο! το ίδιο βράδυ γύρισε στο σπίτι μου όλο κλάμματα.

— Άχ! κύριέ μου! Πέθανε!

— Τον κακομοίρη τον Πετρούλη!

— Μάλιστα, κύριέ μου! Ο,τι φτάσαμε στραβά-κουτά στη συνοικία μας. Άμα αντίκρυσε το καλύδι μας... γονάτισε... Θέλησε να τον σηκώσω, μα... τώρα πιά, είχε τελειώσει στα καλά!.. Και να συλλογίζεσαι: πώς θέλησε να πεθάνη στο σπίτι του... και να άποτελειώση την καθημερινή δουλειά του!..

Και ή κουρελλού άνοιξε το χέρι της.

— Ορίστε τα εκατό φράγκα σας, κύριε. Δεν έγω τί να τα κάμω πιά.

Σ'αε εξομολογούμαι πώς δεν ξεύρω ποιόν πρέπει να θαυμάσω περισσότερο: Τον Πετρούλη, ή την κυρούλα του; Διασκευή από το Γαλλικό του Arsene Houssaye

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΗΣ

Άκούητος ο καταρράκτης τέλος πέφτει σ' έλος. Και μέσα εκεί, σε μαύρου βούρκου βύθη, Μήτ' έκινηθή...

Μα το νεράκι ιδέε, που σιγοτρέχει, Τύχη που έχει.

Σαν εξεδίψασε πουλάκι, πεταλούδια, Χλόη και ληλούδια,

Μέσ' στην άγκάλη άπλωθηκε λιμνούλας, Γλυκειάς μαρούλας,

Κ' ήσυχασμένο πάντ' αντιφεγγίζει Γή κι' αϊθέρια:

Σά γύρω του δειντάκια καθρεφτίζει, Φεγγάρι, άστέρια...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κόρπο ντι Μπάκκο!

Το φανελλένιο μου πουκάμισο ήταν στο στήθος ανοικτό. Ο Βάρθος πέταξε το ραβδί του, έβγαλε από τη ζώνη του μια πελώρια κάμα, την έκαμε να στράψει μπροστά μου, μ' έναν άγριο παλμό, κι άξαφνα την άκούμπησε ίσια στο γυμνό μου στήθος.

Προς μεγάλη του έκπληξη, ούτε κουνήθηκα.

Ο Μάζος, λιγότερο σκληρός από τον αδελφό του, αλλά και πολύ δειλός για να τον έμποδισα, έπροτίμησε να γυρίσει την πλάτη και ναπομακρυνθώ.

— Έλα, για να ρυθίσουμε! είπε ο Βάρθος με φρικτική φωνή.

Εβύθισα τότε τη μύτη της κάμας στο κρέας μου (*) κ' εχάραξε στο στή-

λασσα!.. Έλα, μη μ'ας πιάσουν!..

— Δεν φεύγω από δω, πριν κάμω ό,τι πρέπει! αποκρίθηκε ο Βάρθος.

— Είσαι τρελός, υπέλαβε ο Μάζος, αλαλιασμένος. Σου λέω, έρχονται! Είναι πολύ άργά, για να βρής τον Φραντζέσκο!.. Δεν θα κατορθώσεις άλλο, παρά να σε τσακώσουν αυτοί και να σε χώσουν στη φυλακή. Αν σάρεση, μεϊνε!.. Έγώ φεύγω! γεια σου!

Ο φόβος εξώηρε τον κοιμισμένο νοῦ τοῦ Μάζου και τοῦ έλυσε τή γλώσσα.

— Κόρπο ντι Μπάκκο! έδλασμήμητε ο Βάρθος. Θάχα τελειωμένη τώρα τη δουλειά, αν δεν ήταν στή μέση αυτό το παληόπαιδο!

Τὸν έπιασε καινούργια μανία θυμοῦ και μ' άρπαξε από τους ώμους και μανάγκασε να περιστραφῶ δυο-τρεῖς φορές σαν δούρα.

Κουνοῦσε ακόμα την κάμα του, αλλά τώρα όχι στα ψέμματα. Δεν είχε άλλο

τό μπράτσο κ' έκαρφώθηκε στον κορμό ενός δένδρου που ήταν μπροστά μου.

Κρύθηκε πίσω απ' αυτό το δένδρο, κι' από κει είδα τους δυο Σικελούς, που είχαν πάρη τρέχοντας το μονοπάτι, για να καταβούν από τους βράχους στην ακροθαλασσιά.

Εὐτυχισμένο ναυάγιο.

Μόλις τους έχασα από τα μάτια μου, άρρισα το δένδρο που μ' έκρυβε, για να πάω σ' έν άλλο μέρος, απ' όπου θα μπορούσα να πορκαλουθῶ τα κινήματά τους, καθώς και τα κινήματα της «Αφροεσσας».

(Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΕ.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου]

Ο πατήρ του ονομάζετο Παράσχος, Νασάκης ή Νασάκογλου, έν Χίου. Ο ποιητής έκαμεν επώνυμον το βαπτιστικόν πατρικόν όνομα και, παραλείπων το οικογενειακόν, υπεγράφετο απλώς: Γεώργιος Παράσχος. Εγεννήθη το 1822 καί βρέφος μετεφέρθη εις την Ελλάδα υπό των γονέων του, φευγόντων τον σκληρόν διωγμόν των Τούρκων. Εμεγάλωσε και εξεπαιδεύθη εις το Ναύπλιον. Εκεί έγνωρίσεν όλους τους φουστανελλοφόρους αγωνιστάς, οι οποίοι απέτελουν την αὐλήν και την συνοδείαν του βασιλέως Όθωνος. Αυτούς έψαλε κατόπιν ή λύρα του. Όταν αὶ Αθηναί έγιναν πρωτεύουσα, ο Γεώργιος Παράσχος ήλθεν εδῶ οικογενειακῶς και διωρίσθη συντάκτης των πρακτικῶν της Βουλῆς, διατηρηθεῖς εις την θέσιν αὐτήν μέχρι τοῦ θανάτου του, σαράντα δύοκληρα χρόνια, το 1886. Ποτέ δεν έβγαλε την φουστανέλλαν. Ο φάλης των ήρώων τοῦ 21 έφορούσε το δοξασμένον των ένδυμα.

Τά γνωστότερα από τα ποιήματά του, πατριωτικά ὡς ἐπὶ το πλεῖστον, εἶνε τὰ «Πανελλήνιον», τὸ «Ἀρχάδι», ὁ «Ὑμνος πρὸς τὸν Βασιλέα», τὸ «Εὐωθινόν», καὶ «Ὁ σκοπός».

Μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Όμήρου, καθὼς καὶ τὸν «Ἑρμάνην» τοῦ Οὔγγου.

Ἡ Κρήτη ἐγειρομένη

[Ἀπόσπασμα]

Ἀπὸ φλόγες ή Κρήτη ζωσμένη,
Τὰ βαρεῖά της τὰ σίδερα σπῶ
Καὶ σὺν πρῶτα χτυπιέται, χτυπᾷ
Καὶ γοργῇ κατεβαίνει.

Με μεγάλο θεόρατο δόρυ
Όλη νειάτα πετᾷ καὶ ζώη,
Καὶ σὲ τόση φωτιά καὶ βοή
Τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Όπου οἶξη θολή τή ματιά της
Χίλια ὅπλα στής ράχες λαοῦν,
Καὶ χιλιάδες πετοῦν, ροβολοῦν
Τουρκομάχοι μπροστά της.

Χτύπα, χτύπα, τῆς θάλασσας Σοῦλι!
Χτύπα, Κόρη γλυκεῖα τοῦ γυαλοῦ!
Ἐδῶ ἄνδρες παλεύουν ἄλλου
Ζοῦν γυναῖκες ή δούλοι.

Ἀπὸ δῶδ, Σελινιώτες, Λακκινιώτες,
Ἀπ' ἐκεῖ στή φωτιά, Σφακιανοί!
Νά βουήξῃ παντοῦ μιά φωνή
Στῆς σπαθιῆς σας τῆς πρώτης.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 185]

Τελος πάντων, όταν ήλθε ή ώριμένη ώρα, ή παράστασις άρχισε. Τὸ πολυθρόνο κ' άνήσυχο πλήθος, που είχε μαζευθῇ στο υπαίθριο θέατρο από τὰ χαράματα, σύχασε καὶ σώπασε, σὰ να τυύκαμαν μάγια.

Με την ιδέα ότι σώζει τον άγαπημένο της πατέρα, ή Νικέττα έπαίξε τὸν ρόλο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου με μεγάλη ὀρεξι, μ' έμπιστοι αληθινή. Γι' αυτό, κάθε φορά που παρουσιάζετο με την κατάλευκη φορεσιά της, με τὰ ξεπλεγμένα της τὰ μαλλιά καὶ με τὸ χρυσὸ άστέρι στο μέτωπό της, τὴν υποδέχονταν φωνές, έπευρημίες, χειροκροτήματα ένθουσιωδέστατα.

— Γειά σου, Ἀγγελε! τῆς φώναζαν οἱ άνθρωποι τοῦ λαοῦ.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ θρίαμβος δεν έμελούσε τὴν μετριόφρονα Νικέττα, που ἄμα ή παρουσία της δεν ήταν αναγκασία στή σκηνή, απεσύρετο σὲ μὴν ἄκρη για νὰ ξεκουρασθῇ. Καὶ 'ς ὅσους τὴν έπλησίαζαν, για νὰ τῆς εκφράσουν τὸ θαυμασμό τους καὶ νὰ τῇ συγχαροῦν, έλεγε:

— Ὁ ρόλος μου εἶνε ὡραῖος. Χειροκροτοῦν τὸν Καλὸ Ἀγγελο καὶ τὰ καλὰ τοῦ λόγια· ὅχι ἐμένα...

Σ' έν απ' αὐτὰ τὰ διαλείμματα, ή Νικέττα εἶδε άξαφνα μπροστά της τὸν ξάδελφό της Ἀντρέα. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ μαρτυροῦσε μὴ μεγάλη ταραχή.

Ἡ Νικέττα ἐτρόμαξε.

— Τί συμβαίνει, Ἀντρέα; τί εχεις; τί με θέλεις; τὸν ρώτησε.

— Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι Μπουργκινιῶνοι, αποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας, πᾶνε τὸν πατέρα σου νὰ τὸν εκθέσουν στὸν κύφωνα.

— Ἀδύνατο! ἐφώναξε ή Νικέττα. Ἐγὼ ή ἴδια ἐπλήρωσα τὸ πρόστιμό του στο μεγάλο Πρεβῶτο.

— Σὲ κορόϊδεψε ὁ παληάνθρωπος, σὲ γέλασε!

— Πῶς; Μὰ τοῦ ἔδωσα δυὸ σκούδα, σοῦ λέω!

— Νά, νά! κύτταξε κει!. Ψέμματα σοῦ λέω; Κύτταξε νὰ ἴδῃς τί γίνεται!

Κι' ὁ Ἀντρέας τῆς ἔδειξε μὴ συνοδεία που περνοῦσε ἐκείνη τῇ στιγμή. Ἦταν πραγματικῶς ὁ δυστυ-

χισμένος ζωγράφος, ποῦ οἱ στρατιῶτες τοῦ μεγάλου Πρεβῶτου τὸν εἶχαν στή μέση καὶ τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν κύφωνα.

Ἡ Νικέττα ἐγλώμιασε κι' άρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη. Ἀλλὰ ὁ Ἀντρέας τῆς εἶπε:

— Μὴν κάνης ἔτσι, ξαδέλφη! Ἐπῆρα μαζί μου κάμποσα παιδιά, καὶ σοῦ υπόσχομαι ὅτι θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω, για νὰ τὸν σώσω. Θάρρος!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε τρέχοντας.

Μὴ στιγμή λιποψύχησε ή Νικέττα ἀλλὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὸ θάρρος της. Μάλιστα ὁ μεγάλος, ὁ ἄμετος κίδωνος που ἀπειλούσε τὸν πατέρα

της, τῆς ἔδωσε μὴ ἔκτακτη ὀραστηριότητα. Ἀνέθηκε πάλι στή σκηνή κ' ἔτρεξε ὡς τὸ προσκήνιο, ὅπου ἔσταμάτησε.

Όταν τὸ πλήθος εἶδε τ' ὡραῖο πρόσωπο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου τόσο χλωμό, όταν εἶδε τὸ κεφάλι του ἀνάμαλλο καὶ προπάντων όταν δεν άκουσε νὰ βγαίνουν λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀνισχύθηκε, τaráχηθηκε, φοβήθηκε πολύ.

— Τί εἶνε; άρχισαν νὰ φωνάζουν απ' ὅλες τῆς μεριές· τί συμβαίνει; Μίλησε!.. Πές!..

Τότε ή Νικέττα, συγκεντρώνουσα ὅλη της τῇ δύναμι, αποκρίθηκε:

— Σεῖς ὅλοι που εἰσθε εδῶ, μάθετε τί συμβαίνει. Εἰμαι ή κόρη τοῦ κύρ Πέτρου Γκοντινώ, τοῦ τιμίου ζωγράφου τῆς ὁδοῦ Ἐρωδιοῦ. Ὁ πατέρας μου εἶχε καταδικασθῇ σὲ μὴς ὥρας κύφωνα, ὅχι για καμμιὰ κακή ή ἀτιμωτική πράξι, ἀφοῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ εξαγοράσῃ τὴν ποινή του, πληρωῶν δυὸ ἀσημένια σκούδα. Τὴν ἀμοιβή που μοῦ ἔδωσαν για νὰ παίξω σήμερα τὸ ρόλο μου, δυὸ σκούδα ἴσα-ἴσα, τὰ πῆγα τὸ πρῶτὸ μόνη μου στο μεγάλο Πρεβῶτο. Ἐπλήρωσα ἔτσι τὸ πρόστιμό τοῦ πατέρα μου, τὰ λύτρα του. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν υπόσχεσι που μοῦδωσαν, ὅτι θὰ τὸν άφιναν ἀμέσως, νὰ τους τοὺς κακοῦς!.. βάζουν τὸν πατέρα

μου στὸν κύφωνα! Κυττάξετε!.. κυττάξετε κει!..

Πραγματικῶς, λίγο μακρότερα ἀπὸ τὸ υπαίθριο θέατρο, ἐφαίνετο ὁ κύρ Γκοντινώ, ἀντιστεκόμενος στοὺς δημίους, που ἤθελαν νὰ τὸν βάλουν διὰ τῆς βίας στο ἀτιμωτικὸ ἐκεῖνο μηχανήμα.

— Δικαιοσύνη! δικαιοσύνη!.. ἐφώναζε ή Νικέττα μ' ὅλη της τῇ δύναμι. Δικαιοσύνη χάριν τοῦ αἰθῶρος!

Ἡ παλλομένη φωνή, τὰ δάκρυα καὶ ή χειρονομία τῆς Νικέττας, που πρόσταζαν μαζί καὶ ἱκέτευαν, ἐξηγειραν ἀληθινὴ τρικυμία.

Τὸ πλήθος ταραχθηκε, ἀναστατώθηκε, ἀγανάκτησε, ἐφριξε· χίλια στόματα άρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη!..

— Ὁ ἄνθρωπος ἐπλήρωσε! ἔδροντοφώνητε κάποιος. Πῶς τὸν βάζουν στή μπερλίνα;

— Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο! βρυχήθηκε ἄλλος.

— Φοβερὴ ἀδικία! ἐπρόσθεσε τρίτος· ἀνυπόφορη τυραννία!

— Αἰσχος! οὐρλιασε τέταρτος.

(Επεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Προσκυνητής, καὶ σύρθηκα στο πλάι τοῦ [δρόμου] ὡς τὴ χρυσή σας τὴν ἀκροθαλασσιά, στάχνα μεσά, —χαϊδέψετε τὸ μέτωπό μου, ζωῆς ραντίστε ἀπάνω του δροσιά...

Στὸ φουντωμένο πρόσωπο δροσάτο ἀγέρα, χὰδι γλυκὸ 'στὰ ἰδρόβρεχτα μαλλιά, φέρτε μου με τὸ κυμῶ σας βαθεῖα, ἀπὸ [πέτρα] ποῦ φτερουγοῦν τὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλιά!

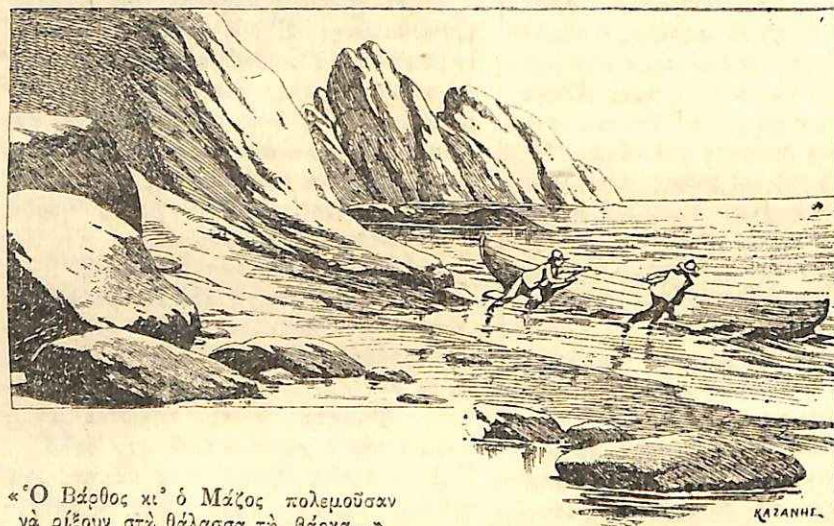
Ἀπόστασα... ἄχ, κ' εἶμαι μακριά, κ' ἀλ- [λοῖμονό μου]!

Κι' εδῶ —μὲ πᾶει 'στὰ περασμένα ἀγάλι Τὸ κύμα, — ὡς κάτω, στῶν θάλων τὸν [βυθό...]

Σώθηκαν κ' οἱ φτελιῆς 'στὸ πλάι τοῦ [δρόμου], ποῦ ἡλιοψημένος, στεγνός, μοῦ γνέφει πάλι

— Τώρα! Νά ξεποστᾶσαι καὶ — θάρρῶ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ



«Ο Βάρθος κι' ο Μάζος πολεμοῦσαν νὰ ρίξουν στή θάλασσα τὴ βάρκα...»

θός μου ένα κύκλο, που κοκκίνησε ἀμέσως.

Αφοῦ εἶχε αποφασίσει, για τὴ δική του ἀσφάλεια, νὰ μὴ με σκοτώσῃ ἐμένα, προτιπῶ βρῇ καὶ ξεμπερδέψῃ τὸν Φραντζέσκο, έννοεῖται ὅτι δεν εἶχε σκοπὸ τώρα νὰ με πληγώσῃ σοβαρά. Ἐλογάριαζε ὅτι ὁ φόβος κι' ὁ πόνος μὴς γρατζουνιάς θὰ μ' ἔκαναν νὰ μιλήσω. Ἀλλὰ ἐκπληκτος που μ' ἔβλεπε νὰ ὑπομένω με τόση ἀπάθεια, με τόση ἀταραξία, ἐτράβηξε τὴν κάμα του, τὴν κούνησε πάλι καὶ εἶπε:

— Ἄς ἐξακολουθήσουμε τὸ παιχνίδι. Τώρα τρυπῶ εδῶ!

Ἀλλὰ πριν ή κάμα νάγγιξῃ στο στήθος μου, ὁ Μάζος, με μὴ μεγάλη κραυγή, σταμάτησε τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἐφτασαν! ἐφώναξε· πλάκωσαν!.. Γρήγορ' ἄς φύγουμε!.. Μόλις προσταίνουμε νὰ ρίξωμε τὴ βάρκα μας στή θά-

(*) Ἴδε εἰν. προηγ. φύλλον, σελ. 184.

ποσπαθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια.

— Κόρπο ντι Μπάκκο! ξαναφώναξε ὁ κακοῦργος.

Καὶ με κυνήγησε με λύσσα. Ἀλλὰ στο Λύκειο ἤμουν ὁ καλλίτερος δρομεὺς απ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου καὶ τώρα ἐπρόκειτο για τὴ ζωή μου. Ἐπειτα ὁ Βάρθος ἦταν λιγάνι βαρύς. Ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα λεπτό, εἶδε ὅτι δεν θὰ μ' ἔφθανε ποτέ. Ὁ Μάζος ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ φωνάζῃ, ὅτι ἦταν άργά, ὅτι ἔπρεπε νὰ μπαρκαρισθῶν ἀμέσως. Ὁ Βάρθος ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ. Ἀλλὰ για νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ἐκδικηθῇ, μοῦ πέταξε τὴν κάμα μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Εἶχε σκοπεύσῃ καλά, για νὰ με πιτύχῃ στή μέση τῆς ράχης. Εὐτυχῶς, τὴ στιγμή ἐκείνη παραπάτησα, σκούνηταφα, έχασα λίγο τὴν ἱσορροπία, καὶ τὸ μαχαίρι, που ἀλλοιωτικά θὰ μ' ἐπλήγωνε θανάσιμα, μοῦ ἔξυσε ἀπλῶς



Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Σεΐς του Χειμώνα οι σύντροφοι, σύννεφα μολυβένια, που υψώνεστε στον ουρανό στού 'Απρίλη τη βραδιά, καθώς σās βλέπω, μέσα μου νοιώθω μιά απόκριση έννοια θαμμένη, που εξοντάνεψε και τρώει μου την καρδιά.

Σεΐς του Χειμώνα οι σύντροφοι, σύννεφα μολυβένια, σάν τί ζητάτε σιωπηλά, στού 'Απρίλη τη βραδιά; Φύγετε, παίρνοντας μαζί την κρύφια μου την έννοια... Φύγετε πιά... Την 'Ανοιξη προσμένει μου η καρδιά!..

Ελληνικόν Ίδεώδες

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΜΟΥ

(Για τον κ. Γ. Ξενοπούλου)

Κλεισμένος μέσα στο γραφείο του, συλλογίζοτανε. Μπροστά του κ' επάνω στο τραπέζι με την πράσινη τσόχα, χαρτιά, άλλα γραμμένα κι' άλλα άγραφα, ριγμένα φύρδην-μύρδην, μία φιάλη μελάνη κόκκινη, μία πράσινη, μία μαύρη και μία... λησμόνησα δεν είχε μπλέ, 4 πέννες, 2 μολυβδοκόντυλα (τόνα ήταν κοκκινογαλάζιο), ένας συρτάκις άνοιχτός, ένας χάρακας, ένας γνήμιονας, κίνα δυο φύλλα στυλόχαρτο, ένα σβυστήρι, το κούσφαλλο γιατά γραμμοτόσημα, φάκελλοι (οι περισσότεροι λερωμένοι από την άπρροσέξια του), ένα διπλότυπο, 2-3 σφραγίδες, ένα ταμπόν και δίπλα στον τοίχο ένα ρολόγι, το σύρμα και τή... καλάνι γιατά χρηστά, — με συγχωρείτε αν λησμόνησα τίποτε άλλο —, αὐτά ἦσαν όλα ὅλα πού ἀντελήφθηκε τὸ μάτι μου μόλις μπήκα ἀπορειδοποίητος στοῦ γραφείου του... Με τὰ λεπτά του δάκτυλα κρᾶνώντας νευρικά τὴν πέννα του καὶ δαγκώνοντας τὴν οὐρά της, συλλογίζοτανε. Γιὰ μιά στιγμή εἶχε συννεφιάσει τὸ πρόσωπό του καὶ εἶχε ἀποροροφηθῇ ποῖος ἔξεραι ἀπὸ ποῖες σκέψεις, ὅταν συνήλθε στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ σηκωθῇ, νὰ μὲ χαιρετίσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ καθίσμα.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσω, ἔξαίρετικά σοβαρὸς μοῦ παρουσίασε τὴν ἀλληλογραφία μου. Τὸ πρῶτο γράμμα ἦταν τοῦ Τέλλου Ἀγρα. Παράπονο ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὸ γράμμα του μὲ τὰ χαρσκηρικτικὰ τοῦ Πάλλη ψηφία. Ὁ φίλος μου αὐτός, πούναί καὶ ὁ μοναδικός μου, αἰωνίως παράπονα ἔχει... Ζητεῖ νὰ τὸν παρηγορήσω ἐγὼ ἐκεῖ πού ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ μὲ παρηγορήσῃ αὐτός... Τὸ δεύτερο τῆς Ἡρώϊκῆς Σάμου, ἔπειτα μερικὰ ἄλλα καὶ στὸ τέλος τὰ ἔντυπα. Τὰ κῦτταξα βιαστικά καὶ τᾶφησα. Δοιπόν, τοῦ λέγω, τί ἔγραψες τώρα; Πρῶτα, μοῦ εἶπε, ἤθελα νὰ ξέρω γιατί οἱ 70 πατέρες ἐξήγησαν τὴν 'Εβραϊκὴν λέξιν «Μαρασίζ» ὁ Θεὸς καὶ ὄχι οἱ Θεοὶ στὴν ἀρχὴ, ἐκεῖ ὅπου λέγει «οἱ Θεοὶ ἔπλσαν τὸν κόσμον...» — Μὰ ἀ-

γαπητέ μου, τοῦ λέγω, γι' αὐτὸ τάχες χαμένα, ὅταν ἦλθα; Εὐγὲ σου! Αὐτὸ τὸ εἶπε ἕνας σοφὸς καὶ τὸ παραδέχθηκε καὶ ὁ Ρενὰν καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, πῶς ἦταν ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπότερο. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν εἶναι γιὰ μᾶς, οὔτε καὶ τὸ γιατί ὁ Ἰάκωβος λέγεται ἀδελφόθεος, οὔτε καὶ ἄλλα πολλὰ πού δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμηθῶ αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Δὲν ρωτοῦμε τὸν κ. Ξενοπούλου; μοῦ λέγει:

— Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς νὰ τὸν ρωτήσωμε· ἄφησε πού δὲν εἶναι καὶ Θεολόγος. Θὰ τὸν ρωτήσω ὅμως τοῦ εἶπα κατὰ πρακτικότερο. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κ. Ξενοπούλου νὰ μᾶς πῇ, κάνει τὰ παιδιὰ, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι μαθηταὶ Α' ἢ Β' γυμνασίου, νὰ ἐξετάζοντε τέτοια ζητήματα γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν ἴσως τὴν πολυθεΐα καὶ νὰ ἐπιχειροῦντε νὰ εὐρύνετε (μὲ τρόπο πούναί νὰ γελᾷ κανένας) τὸν διπλασιασμό τοῦ κόσμου πού βρίσκεται κατὰ τὸν Πλάτωνα «εἰ δύο δοθεῶν εὐθειῶν δύο μέσαι ἀνάλογοι εὐθεοῖεν» καὶ πού δὲν τὰ κατὰφραζαν καὶ τόσο τόσοι καὶ τόσοι σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι ὡς Ἀνατολὴ καὶ Δύση; Γιατί καὶ γι' αὐτὸ μοῦκαμε λόγο καὶ ποτε ὁ Ὁρασιπαιδὴς, ὁ γραμματέας μου.

Πειρακτήριο

ΤΙ ΕΙΝΕ ΖΩΗ;

Ἐπλησίαζα νὰ τελειώσω τῆς ἀπαντήσεως, ἔστὸ λεύκωμα μᾶς φίλης μου, ὅταν ἔφθασα ἔστην ἐρώτηση: Τί εἶνε ζωή; Ἀλήθεια, τί εἶνε ζωή; Ποτέ μου δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῇ. Ἐμείνα ὅρα πολλὴ συλλογισμένη, μὲ τὴν πέννα ἔστὸ χέρι, καὶ νὰ τί ἔγραφα.

Ἡ ζωὴ μοιάζει σάν μιά κόρη ὡμορφη γελαστῇ, πού μᾶς τραβᾷ σ' ἕνα δρόμο μακρὸ πού δὲν ξέρουμε πού θὰ τελειώσῃ. Ἐμείς χαρούμενοι τὴν ἀκολουθοῦμε, γιατί ἔχει κάποια δύναμι ἀπάνω της πού μᾶς κάνει νὰ τὴν ἀγαποῦμε καὶ γιατί εἶν' ὁρατός ὁ δρόμος πού μᾶς δείχνει. Κάπου-κάπου κανένα μικρὸ χαντάκι μᾶς κόβει τὸ δρόμο, μὰ εὐκόλα τὸ ὑπερπηδοῦμε — εἶνε ἡ μικρὸς λύπης πού ἀμέσως διαλύονται σάν μικρὰ συννεφιά. — Κ' ἐν ᾧ γεμάτοι χαρὰ ἐξακολουθοῦμε τὸν ἀτελείωτο δρόμο μας, γοητευμένοι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο πού ἀπλώνεται γύρω μας, νὰ ἕνα βαθὺ χαντάκι βρίσκεται μισὸς μᾶς καὶ σὲ μιά στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, βροσκόμεστε μέσα ἔστὸ βάθος του! Τότε μόνο συνειδητὸς καὶ καταλαβαίνουμε τὴν εὐτυχία πού χάσαμε κ' ἐνῶ ἀπελπισμένοι σηκώνουμε τὰ μάτια ψηλὰ κ' ἐτοιμαζόμεστε νὰ ὑποκύψουμε ἔστη σκληρὴ μας μοῖρα, βλέπομε ἐκεῖ πᾶνω ἕνα γλυκὸ πρόσωπο νὰ μᾶς χαμογελά — εἶνε ἡ Ἑλπίς.

— Ἀμέσως καταλαβαίνουμε μέσα μας μιά νέα δύναμι καὶ ἀορίζουμε ν' ἀνεβαίνουμε σιγά-σιγά τ' ἀταχτα σκαλοπάτια τοῦ κρημνιστοῦ καὶ νά. πάλι ῥοιζόμεστε ἔστὸ ἀντίθετο μέρος ἀπὸ κεῖ πού πέσαμε. Στεκόμαστε λίγο νὰ συνέλθωμε κ' ἐξακολουθοῦμε τὸν ἀτελείωτο δρόμο μας, ὡς

πού μιά μέρα ἄξαφνα θὰ πέσουμε σ' ἕνα λάκκο, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγούμε, γιατί θὰν' ὁ τάφος μας.

Μουσουλῆς

Η ΞΕΣΤΕΡΙΑ

Ὁ οὐρανὸς ἐπῆρε πάλι
Τὸ χρῶμά του τὸ γαλανὸ
Καὶ σὲ μιάν ἄκρη του προβάλλει
Τὸ τόξο τὸ χρωματιστό.

Ὁ ἄνεμος πιά δὲν φουσαί
Μὲ τόσο ἄγρια μουγγριτά,
Καὶ τὸ πλατάνι δὲν λυγáει.
Μιά αὐρα πνέει ἑλαφρά.

Καὶ τὸ ἀδύνατο καλὰ μὲ
Ποῦ πῆγε νὰ ξεροζωῖθῃ,
Γέροντας λίγο στὸ ποτάμι,
Σαλασχνώνει τὴν κορφή.

Αὐτὸ πού βλέπομε στὴ Φύσι,
Ὅμοια συμβαίνει στὴ Ζωή:
Ἡ δυστυχία θὰ μᾶς ἀφίση,
Χαρὰ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς βοηθῇ.

Φτωχὸ Χαμομηλάκι

ΤΕΝΕΔΟ

Ἐνας Κρητικὸς, ἐπιστρέφων κάποτε εἰς τὴν πατρίδα του, ἀναγκάσθηκε γ' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν Τένεδον, ἐπειδὴ τὸ βαπόρι εἶχε πάθῃ κάποια βλάβη, καὶ δὲν ἔμπορος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του. Μόλις ἀποβιβασθῇ, ἐξήγησε φυσικὰ νὰ μᾶς πῇ τὸ μέρους βρισκότανε. Καὶ ρώτησε ἕνα προσωρινὸν διαβάτη μὲ τὴν ιδιόρρυθμη προφορὰ του: «Τ' ἔνε δῶ;» «Τένεδο!» ἀπήντησεν ἀνύποπτος ὁ διαβάτης.

Ὁ Κρητικὸς ὅμως ἐνόμισε ὅτι δὲν κατὰλαβε καὶ τὸν ξαναρώτησε: «Δὲ μοῦ λές, πάτριώτη, τ' ἔνε δῶ;» «Τένεδο!» ἐπανέλαβε μὲ ἐκπληξίαν ὁ διαβάτης. Ὁ Κρητικὸς, νομίσας τότε ὅτι τὸν κοροϊδεῖ, ἐγενεῖν ἔξω φρενῶν. «Μωρ' θὰ μοῦ πῆς τ' ἔνε δῶ;» ἐρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ, ἀρπάζων τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἀπὸ τὴν γαστρά.

«Τένεδο σοῦ λέω χριστιανέ μου!» ἐπανελάβε ὁ νησιώτης, καὶ τὸ ῥάλε στὰ πόδια, μόλις κατορθώσας νὰ τοσπασθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωθέντος Κρητικοῦ, τὸν ὅποιον, μὲ ὅλον του τὸ δίκιο, θὰ ἐπέ-
ρασε γιὰ τρελλό.

Κλέφτικο Βόλι

ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΕΞΕΩΣ

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1809, ὅταν ὁ στρατηγὸς Λάν, ὕστερα ἀπὸ μιά γερὴ μάχη, κατέλαβε τὴν Ραισιβόνην, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, πληγωμένος, φθάνει δρομέας, καβάλλα ἔς τὰλογοῦ του, ἔς τὸ μικρὸ λόφον, ὅπου ὁ Ναπολέων, πληγωθεὶς κ' αὐτὸς τὸ πρωὶ ἔς τὴ φτέρην, στεκότανε περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς στρατιωτοὺς του.

Ὁ ἀγγελιαφόρος περνεῖ καὶ μόλις στεκόμενος ἔς τὰ πόδια του, μὲ ροῦχα γεμάτα σκόνη καὶ αἷμα, «Μεγαλειότατε! φωνάζει μὲ ἐξυμνῶν φωνή, ἡ Ραισιβόνη! ἐπέσε! Κυττάξτε τῆς σημαῖες μᾶς πῶς

κυματίζουν στὰ τεῖχη της! Μεγαλειότατε, κυττάξτε τοὺς ἀετοὺς σας!»

— Κύριε ὑπολοχαγέ, ἀνακράζει ὁ Ναπολέων, εἶσαι πληγωμένος, μοῦ φαίνεται; — Κατὰ καλλίστερον, Μεγαλειότατε, πεθαίνω! ἀποκρίνεται ὁ ἥρωας. Καὶ πέφτει ἔς τὰ πόδια τοῦ αὐτοκράτορος...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φαιδρὸς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Πῶς; τὸ «Θανάσης» τὸ σὲ τὸ γράφεις μὲ ἴσα ὑπογεγραμμένα; καὶ μὲ δύο μάλιστα ὑπογεγραμμένας; Γιατί;

Ὁ μαθητής: — Μὰ φυσικά... Ἀρῶ ἔχη μισοστὰ του καὶ νὰ κ' ἔθ' ἔθ'... Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Χρυσῆς Καρδίας.

Πρῶτον τὸν μικρὸ Γεώργιο.

— Τώρα λοιπὸν ἡ μητέρα σου, σ' ἔην Ἐπαρχία, ζῇ μόνη;

Κι' ὁ μικρός, παρεξηγῶν... ἀπὸ τὴν πέννα:

— Καὶ πού τὸ βρῆκε τᾶλερι γιὰ νὰ ζυμῶν;

Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

Ὁ μικρός Τάκης; ἐγεννήθη εἰς τὰ Ψαρά. Εἰς τὴ σχολεῖον, τὸν ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος; μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔλκε τὸ ὄνομα Κανάκης:

— Ποῖος; ἐγεννήθη, Τάκης, εἰς τὰ Ψαρά;

— Ἐγώ!

— Νεῖ, ἀλλὰ ἐγεννήθη καὶ ἕνας μεγάλος ἄνδρας...

— Ὁ μεγάλος μου ἀδελφός! ἀναφωνεῖ θριαμβητικῶς, μετὰ μικρὴν σκέψιν, ὁ Τάκης.

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Πατρίδος τῶν Ἠρώων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Ἐστᾷ ἐπὶ τοῦ Θειάμβου τοῦ Δικαίου

KO									
AN		KHΣ		NA					
PHΣ		MI		TSOS		PA		NHΣ	
KA	ΣKA		I	A	I	TPΩ		KA	
ΔHΣ		OY		ΔPOY		ZA		MHΣ	
TOΣ		ΔO		ΔON					
KO									

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἐπτὰ ἡρώων τοῦ 21.

β.) Γρίφος

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

Ἄγνα		δράμι		N	
δν ἄν		E		πλούτον	

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Ξανθῆς Πειρηνηποπούλας

V		= Ὑγρὰ ἔκτασις.	
* R *		= Εὐγενὴς τιτλοῦχος.	
* * B *		= Πόσον;	
* * * E *		= Μήν.	

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτως ἐπὶ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Ἀμαζόνιος, Δούναβις, Νεῖλος, Σηκουάνας, Πάδος. — β.) Faute de grives, on mange de merles.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα ἐπὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσὸς. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸς. δρ. 5.

Δευκάτω Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων δρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίημα) δρ. 1,50. Χρυσὸς. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸς. δρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Ὁσάτρον (Ξενοπούλου) δρ. 2. Χρυσὸς δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἔκαστον δρ. 0,50. Χρυσὸς δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸς. δρ. 5.

Ὁ Πυρροῦλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸς. δρ. 5.

Ἐπεὶ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸς. δρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμπετρον Διήγημα ἐπὶ Χρ. Σαμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐνδριπιδου τὴν 9ην Μαΐου 1917.

Εἶνε συνεπὶσμένον φαινόμενον, Νικητὰ τῆς Ἀθῆναι. Πολλοὶ, τώρα τὴν ἄνοιξη, καταλαμβάνονται ἀπὸ μιά ἀτονίαν. Δὲν μποροῦν οὔτε νὰ σκεφθῶν καλὰ, οὔτε νὰ γράψω. Καὶ φυσικὰ ἀπαισιοδοξοῦν, γιατί ἡ αἰσιοδοξία, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων, εἶνε ἀποτέλεσμα ψυχικῆς εὐεξίας. Ὅστε μὴν ἀπελπίσῃς γιὰ τὴν κατάρτασί σου. Ὁ παρῶν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι θὰ περνοῦς γρηγορώτερα, ἂν πᾶντες σὲ καμμία ἐξοχή. — Δέκα, μόνον δέκα λέξεις εἶχε βρῇ ἀκριβῶς, καὶ γι' αὐτὸ πῆρε μόνον Β' Ἑταῖον.

Ναί, Μεσοσημιακὴ Ἀκτὴ, Τὸ μέγεθος τὸ δυστύχημά σου, μόλις εἶδα τὸν πένθιμο φάκελλο. Ὁ καίμενος σου ὁ πατέρας... πόσο τὸν λυπήθηκα! Παρακαλῶ τὸν Θεόν νὰ σὲ παρηγορήσῃ καὶ σ' εὐχαριστῶ πού, μ' ὅλο σου τὸ πένθος, μὲ θυμήθηκες. — Ὅχι, ἡ πόλεις προηγουμένων τῶμων δὲν περνεῖ σὲ ξεσπάθωμα.

Ἐννοεῖται, Ἀλχη, ὅταν ἔχω πολλὰ ἐγκυριμένα διὰ μίαν Σελίδα, ἐκλέγω ὅσα χρειάζονται διὰ κλήρου. Εἶσαι στὸν Γ' Ἑταῖον τῶν Λακων Λέξεων. Ὅσον διὰ τὴν Μαγ. Εἰκόνα πού μοῦ στέλλεις σήμερα, εἶνε πολὺ καλὰ σχεδιασμένη καὶ θὰ μπορούσας νὰ δημοσιευθῇ. Ἀλλὰ ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς δὲν εἶνε καλὰ πλεγμένος μέσα στῆς σκίς. Ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ, μόνος σου, εὐρίσκειται ἁμέσως.

Νόστιμον τὸ πάθημα τοῦ Φασκαμιά. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων, εἶδε πρῶτον πρῶτον τὸν ἀριθμὸν σου, 1377. Τὸν ἐνθυμίσαι καλὰ. Ἐφαξε ὅμως, βρῆκε τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς του καὶ τὸν παρέδωκε: ὁ ἴδιος ἀριθμὸς. Φαν-

τασθετε τότε τὴν χαρὰ του! Ἀλλὰ δὲν ἐδέξατο πολὺ. Μία προσεκτικώτερα εξέτασις τοῦ ἐδείξεν, ὅτι ἡ ἀπόδειξις ἦταν... περσινὴ. — Ἀλλὰ ὁ Φασκαμιάς ἔπαθε κ' ἄλλο χειρότερο: δὲν ἔλαβε τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λέξεων καὶ ἐστὶ ἔχασε, ὡς ἰσχυρίζεται, τοῦλάχιστον ἕνα Γ' βραβεῖον. Ἀτυχία!

Τὸ ἐξήγησα, Ἀλχη, ὅταν ἀνέγγειλα αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα «Βεντέτα» λέγεται ἐν ἄγριον ἔθιμον, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ φόνος ἐνδὸς ἀνθρώπου τιμωρεῖται ἐπὶ τῆς οἰκογενείας του διὰ τοῦ φόνου ἐνδὸς ἄλλου μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ φονέως. Τὸ ἔχουν ἀκούει εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς τὴν Κορσικὴν. Αἱ

Νά καί ὁ Ἄρης, πού τὰ ἔχει μέ τούς Δυναστεύοντες, διότι αὐτοί, μέ ὅλην τήν κατάργησιν, ἐννοοῦν νά κάμουν ἐξετάσεις καί φέτος. Ἀλλ' ὅμως, εἶδα καί ἐγώ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι τὰ ἰδιωτικά σχολεῖα δέν εἰς συμμορφωθῶν. Κρίνουν, φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ πηγαίνουν ὅλο πλουσιόπαιδα, πού καί τώρα ἀκούη εὐποροῦν νά τρέφονται καλά. Ποῖος ξέρε!—Τὰς λύσεις τοῦ Ἀρσενίου τὰς ἐλάττω. Ἀλλά νά μή μου γράφῃ τρία γράμματα τήν ἐβδομάδα, γιατί δέν ξέρω σέ ποιὸ νά πρωταπαντήσω. Ἐνν, τὸ πολὺ δύο, ἀκοῦν.

Τὸ Ὀχλασοποῦν τοῦ Στόλου μου ἐνθυμίζει ὅτι ἀπὸ τὰς 10 αὐτοῦ τοῦ μηνὸς ἔπαυσαν τὰ μαθήματα καὶ ἀρχισαν αἱ διακοπαί. Ὡστε τώρα πρέπει νά γίνοντι πολλοὶ Διαγωνισμοί. Τὸ ἔχω ὅπ' ὕψει μου. Ἀπὸ τὸ προσεχές, εἰς κάθε σχεδὸν φύλλον, ἢ ἔχω ἢ Ἀποτελέσματα ἢ Προκλήσεις.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Ἀρχοῦ μου γράφει: «Με τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, ἔλαβα καὶ τὴν ἀγαπητὴν μου Διάπλασιν... Ὅταν μὲς ἔφεραν μίαν ἀνθοδέσμη, ἤρα καὶ τὸ φύλλον εἰς τὴν θύραν, ὅπου ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ εἶχε εἶξῃ ὁ ταχυδρόμος. Καί τὸ πῆρα μαζί με τὴν ἀνθοδέσμη. Ἀλλ' ἐνῷ ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὰ ἄνθη, ἔδωσα τὴν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καί ἐγὼ ἀρχισα νά διαβάζω τὸ φύλλον...» Τί τρυφερά λογάκια! Πόσην ἀγάπην ἐκφράζουν!

Καρδιάλως Ρισσελιέ, σοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμόν σου. Νά ἰδοῦμε ὅμως πότε θά τὸ ἴδῃς. Γιατί ξέρεῖς, τὸ γράμμα σου ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου, μολὶς σήμερα τὸ ἔλαβα.

Ὁραίως ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀφισμένο Κῦμα, Μπουμπότα, Ἄθως καὶ Ἑλληνικὴ Φιλοξενία.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἡλιοδασίλεμα».— «Ἀπειθεία».— «Γιὰ ἕνα φίλο».— «Τὸ δίκρανον».— «Δύκαινα καὶ Ἀλεπού».— «Στοχασμοί».— «Σκέψεις καὶ Γνώμαι».— «Ἀνοιξί».— «Ὁ Βίκτωρ Οὐγγρὸς ὑδριζόμενος».— «Τὸ θωρηκτὸν ὁ Ἐκδικητής».— «Ἀπὸ ἕνα βράδυ».— Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τούς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Συμφωνῶς μέ ὅσα εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὑπεθυμίζω εἰς τοὺς κατωτέρω Πράκτορας τὸ χρέος των καὶ τοὺς παρακαλῶ δημοσίᾳ νά σπεύσουν νά τὸ ἐξοφλήσουν. Εἶνε καὶ ἄλλοι ἐκτὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ δέν ἔχω σήμερα τόπον, ὅλ τοὺς ἀναφέρω εἰς τὸ προσεχές, ἐκτὸς ἐάν ἐν τῷ μεταξύ, λάβω τὰ χρήματα πού μου ὀφείλουν.

Χ. Δ. Γερακίνης, Χαλκίς,	Δρ. 7,10
Ἐμ. Γ. Πνευματικὸς, Πόρτ-Σαίτ,	» 13,10
Βασίλ. Ν. Λαμπέρης, Ἀθήναι,	» 7,50
Σταμ. Μπάτσος, Κέρκυρα,	» 8,80
Λεωνίδας Σιδεράτος, Βελγας,	» 46,50
Παν. Γ. Γλυκοφρύδης, Φιλιατρά,	» 18,20
Γεώρ. Σ. Κουτσουλέντης, Κόρινθος,	» 4,20
Θεοχ. Γ. Ἀντωνόπουλος, Κυπριασίς,	» 49,30
Βύαγ. Μπεκρής, Χαλκίς,	» 11,10
Χρῆστο; Β. Καγκλῆς, Κόρινθος,	» 22,50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰὼδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνυποδοῦται, ἀν δέν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνυποδοκούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἢ νήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Καρδιάλως Ρισσελιέ, α. (ΧΠ). Μεταγχολικὴ Ναυτοπούλα, κ. (ΣΠ). Βυζαντινὴ Νίκη, κ. (Ο). Θαλασσία Νύμφη, κ. (ΣΤ). Ὀλυμπιονίκης, α. (ΑΔ). Ἑλληνὴ Ψυχή, κ. (!!).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μεγαλοπρεπὴς Βάσιλος, ἢ Βυζαντινὸς Αὐτοκράτορ, α. Λιγερή, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Νίκη (Ο) μέ Ἰοῖδα, Πατρινοῦ Διαβολάκι, Μαρίδα τοῦ Φιλήρου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐρηβὸν Ἐρμῆν (ἔχουν ἀμοιβὴν τὰ βραβεία τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν ἀπ' ὅσα μου ἔστειλες, καὶ δέν ἦτο δημοσιεύσιμον) Π. Γ. Φούρ. (βεβαίως καὶ αὐτὸ εἶνε ξεσπάθωμα· μὰ δέν ἐδιάδασες τὴν προκλήσιν;) Νυκτολούλουδο (ἔστειλα· εὐχαριστῶ τὸν καθηγητὴν σα; πού σὰς ἐσύστησε τὴν Διάπλασιν ὡς «μορφωτικὴν καὶ ἠθικωτάτην») Μικρὸν Ἀχαιὸν (τότε λοιπόν, πού θὰ εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τώρα...) Ἡμερὰ τῆς Ἑλευθερίας (ναί· καί ἔν τῷ τέτοιῳ τετράδιῳ μπορεῖς νά γράφῃς; τὴν Συλλογὴν σου) Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν (ἔχει καλῶς) Ἀκτὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἶνε ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμον) Μεγάλην Ἑλλάδα (βραβεῖον ἔστειλα) Κωνστ. Α. Ἐλ. (τοῦ ἐδημοσιεύσαν καὶ ἄλλαι μέ τὸ ψευδώνυμόν του· ὅχι πάλι σέ τόσο βελούδι!) Θορίμβον τοῦ Δικαίου (βεβαίως, πρέπει νὰ τὸν διαγράψῃς; ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς σου, ἀπὸ σοῦ καλυστερῆ) Θαλασσίαν Νύμφην, Ἑλληνικὸν Ὀδοιπλὸν κτλ. κτλ.

Ἄντ. Ν. Παρ., Νίκη, Τίτλον, Ι. Μ. Ραπτ., (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Τριανταφυλλέον Διαβολάκι, Ἑλληνικὸν Θορίμβον, Γ. Π. Νότ. (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Αὐγούστου.

307. Λεξιγράφος

Τῆς Κρήτης· ἕνα ὄρος
Με μέλος σου ἐνώσεις
Κι' ἀρχαῖον βασιλεῖα
Ταλαίπωρον δηλώνεις.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Μαρίας Κ. Καμβύσα

308. Συλλαβόγραφος

Ἐνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἐβαλα κοντὰ σέ φῶς,
Καὶ ἄμέσως ἕνα χέρι
Τὸ ἀρπάζει ἀπ' τὴ λαβὴ του,
Ἀπ' τὴ ὕψην του τὸ βγάζει,
Καὶ ἀρπάζει με αὐτὸ
Τοῦς ἐχθρούς νά καταφάγῃ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Α. Γ. Μακρυμαχάου

309. Στοιχειοτονόγραφος

Ἐν ὄργανον φωτιστικόν,
Ἄν γὰρ τὸ κεφάλι,
Ὅλ γίνῃ ἄμεσως μουσικόν.
Βάλε του τώρα ἐν ἄλλο
Καὶ κίνησε τὸν τόνον,
Νά ἰδῇ ἐν ὄνομα κοινόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

310. Αἶνιγμα

Μιὰς βασιλείας τόνονα
Συγγρόνον μὰς λαμβάνεις.
Τὰ δύο του σύμφωνα ἀφαιρῶν,
Τὸ πρῶτον τρέπω εἰς μακρόν,
Τροπὴν σου ὅλ τὸ κάνεις.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μελλόντος Ναυαρχου

311. Γωνία

+	*	*	*	*	*	=	Ἰσθμὸς τῆς Ἀμερικής.
*	+	*	*	*	*	=	Ἑλλειψὶς ἀνέμου.
*	*	+	*	*	*	=	Ἀττικὸς συγγραφεὺς.
*	*	*	+	*	*	=	Ποταμ. τῆς Ἰταλίας.
*	*	*	*	+	*	=	Ὁραῖον ἄνθος.
*	+	*	*	*	*	=	Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
+	*	*	*	*	*	=	Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ σταυροὶ ποταμοὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ι. Κ. Τομηνάκη

312—316. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγκασμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κρόνος, λύρα, πόρος, ἦχος, πῖλος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Εὐγενεοῦς Ἰαπότου

317—319. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Στοῦ—τὴν—ὅσο—βρόντα.
2. Ὁ—βροχή—φοβᾶται.
3. Πολλὰ—μυζά.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Παναγ. Σ. Κουβαρῆ

320. Ἀκροστιχίς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ποτόν κοινόν:

1. Ἄνθος εὐώδες.
2. Κριτὴς τοῦ Ἄδου.
3. Ἐπιπλόν.
4. Ἀρχ. νομοθέτης.
5. Μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Συριανῆς Λόρας

321. Φωνηεντόπλιον

Μίλλν - κ - πρ - μλ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

322. Γρίφος

T L h

Πᾶν

Ἐστάλῃ ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ βου φύλλον

62. Σχλαμῖς (σάλα, μῦς.)—63. Ἴον—Ἴος.
—64. Ὑαλός—αὐλός.

65. Δ Ε Μ Α	66. Α Χ Α
Ε Δ Ε Μ	Ρ Α Ι
Μ Ε Θ Η	Ο Ρ Ν Ι Σ
Α Μ Η Ν	Α Ι Ο
	Δ Α Σ

67. Μή κακοῖς ὀμίλει. (Ἡ ἀνάγκη· κατὰ στήλας ἐκ τῶν δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω.)
—68. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (ἔτος, Τρίπολις, Ροῦπελ, οὗτος, ὑπερος, λίπος, ἵππος, σελίς.)
—69. ΣΦΙΓΞ (Σύμφωνον, Φαντασία, Ἰερόν, Γῆ, Ξηρός.)—70.—Πλούσιος ἐστίν ὁ ἐν ὀλίγοις ἀκούμενος.—71. Τὰ σπουδαία μελέτα. (Τᾶ—σπουδαί—α με λε—τᾶ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰκατερίνη Ντασίου, Α. Β. Σταυροπούλου, Ἀρ. Α. Ρόμπος, Σπ. Β. Ζήσης, Ἐλένη Ἐπισκοπική, Μαρίνα Σαμαράτζη, Π. Κομνηνός, Μαρίνα Α. Ἀλεξάνη, Γερμανόπουλος, Γ. Β. Ὁλσεν, Καλλιόπη Β. Σταυροπούλου, Γ. Β. Σταυροπούλου, Χ. Γ. Βουλήτης, Θ. Γιαννουλόπουλος, Δ. Γ. Ζερβιλιάνος, Ν. Μ. Βαλέρης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ὁδοιπόρος, Β. Α. Ἀλεξόπουλος, Μαρία Ν. Παναγιωτοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Α. Ρίξος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Π. Θεοδόσης, Μαρίνα Α. Ἐργι, Ελ. Ε. Λοιδωφίτης, Ι. Ν. Ἀντωνάκης, Κατίνα Α. Γιάνη, Ιω. Κ. Τσαβαλλάκος.

ΑΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γαργαλιάνος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Γ. Μπούτος, Γ. Α. Σταυροπούλου.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΣΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Αθ. Ν. Κορώνης, Π. Παπακωνσταντίνου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινοῦ Διαβολάκι, Μαρία Οικονομοπούλου, Βάσω Οικονομοπούλου, Μ. Οικονομοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κούσταλης, Π. Κ. Κούσταλης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ἐλένη Μ. Πατρικίου, Ν. Α. Φουντούκος, Ἀγγελική Θ. Πανάγου, Σωτηρία Δ. Φουντούκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΘ. ΡΟΜΠΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΚΟΡΩΝΗΣ ἐν Συλοκάστρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.